

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้เขียนวรรณคดีที่เกี่ยวข้องเป็น 2 ส่วน คือ ความรู้เกี่ยวกับการดูหรือการเล่นกีฬา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเชียร์กีฬา ทั้งในประเทศและต่างประเทศ.

ความรู้เกี่ยวกับการดูหรือการเล่นกีฬา

สภาวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้กล่าวถึง วัฒนธรรมในการดูกีฬา ดังนี้

1. ผู้ดูพึงประหม่อแสดงความยินดี ต้อนรับผู้แข่งขันทุกฝ่ายขณะเข้าสู่สนามและประหม่อให้เกียรติแก่ผู้เล่นดี ไม่ว่าฝ่ายไหนด้วย
2. ผู้ดูไม่ควรเหยียดหยันผู้แข่งขันและเจ้าหน้าที่แข่งขันด้วยประการใด ๆ
3. ผู้ดูไม่พึงควรรบกวนผู้แข่งขันหรือเจ้าหน้าที่ และไม่ควรถูกก่อให้เกิดความแตกแยกสามัคคีระหว่างผู้แข่งขันด้วยกันหรือกับผู้ดู
4. ผู้ดูพึงยอมรับคำตัดสินของเจ้าหน้าที่อย่างเด็ดขาด และเคารพกฎข้อบังคับและกติกาทั้งปวง
5. ผู้ดูไม่พึงควรเปล่งวาจาสนับสนุนผู้เล่นไปในทางที่ผิด¹

มงคล พรหมลำชา ฌ สักกลนคร ได้นำความรู้เรื่อง ความมีน้ำใจนักกีฬาของ ชาร์แมน (Sharman) มาเผยแพร่ โดยกล่าวถึงข้อปฏิบัติของผู้ดูกีฬา ไว้ดังนี้

1. ข้าพเจ้าถือว่า คู่แข่งขันและเจ้าหน้าที่ผู้ตัดสินเป็นเสมือนแยกที่มีเกียรติของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะต้องปฏิบัติต่อเขา เช่นว่านั้นเสมอ
2. ข้าพเจ้าจะเปล่งเสียงแสดงความยินดีหรือประหม่อให้แก่ทั้งสองฝ่ายเมื่อลงสู่สนามแข่งขัน
3. ฝ่ายใดที่เล่นดี ข้าพเจ้าจะประหม่อให้ทั้งสองฝ่าย
4. ข้าพเจ้าจะไม่โห่ร้องหรือเหยียดหยันฝ่ายที่ทำผิดพลาดหรือถูกทำโทษ
5. ข้าพเจ้าจะไม่ "ฮาป่า" ต่อผู้เล่นหรือตะโกนว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

¹ กรมพลศึกษา, "วัฒนธรรมในการดูกีฬา" ข่าวสารกรมพลศึกษา, 4 (พฤศจิกายน 2525), ปกหลัง

6. ข้าพเจ้าถือว่า เจ้าหน้าที่ทั้งหลายเป็นผู้มีอำนาจในการตัดสินโดยแท้จริง ข้าพเจ้าจะยอมรับคำตัดสินนั้น ๆ
7. ข้าพเจ้าจะไม่พยายามก่อวินาศกรรม ยั่วเย้าผู้ เล่นหรือกรรมการ เจ้าหน้าที่คนใด
8. ข้าพเจ้าจะไม่พยายามบลุกบั่นบยุ่งให้เกิดความบาดหมางกันขึ้นระหว่างผู้ดูหรือผู้ เล่น
9. ข้าพเจ้าถือว่า เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าอีกที่จะส่งเสริมให้กำลังน้ำใจแก่ผู้ เล่นและ กรรมการ เจ้าหน้าที่ตัดสินในการปฏิบัติตามกฎกติกาของการ เล่น
10. ข้าพเจ้าถือว่า เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะส่งเสริมให้กำลังน้ำใจทุกคนให้ "เป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา" ในที่ทุกแห่ง¹

กรมพลศึกษา ใต้น้ำ คติพจน์ของ "ครูเทพ" ในหมวดส่วนนักกีฬา มาเผยแพร่ไว้

ดังนี้

1. ชัยของประเทศเริ่มเกิดที่สนามกีฬา
2. น้ำใจนักกีฬาย่อมเพาะได้ทั้งในสนามและรอบสนามกีฬา
3. จากเมล็ดข้าวกล้าที่เพาะในสนามและรอบ ๆ สนามกีฬานั้นเอง เราได้ธัญญาหารเลี้ยงโลก
4. พื้นสนามและรอบสนามกีฬาปลอดด้วย "แฟร์เพล" แต่ผู้เหยียบย่ำบนพื้นนั้น ๆ เผลอตัวบ่อย ๆ
5. ประทีปแห่งสนามกีฬาให้ความสว่างถึงบริเวณรอบสนามด้วย แต่พายุรอบบริเวณสนามบางที่พัดให้ประทีปนั้นปั่นป่วน
6. สนามกีฬาดูจรูญสง่า เป็นสมรภูมิที่คู่ปลจามีตรวิวกาทกันได้ด้วยสำนึกดี
7. ในระบอบสัมบูรณาญาสิทธิราชย์ท่านปกครองให้เรา สนามกีฬาของเราไม่สำคัญเลย แต่ในระบอบรัฐธรรมนูญ ราษฎรปกครองตนเอง ทุกคนต้องมีน้ำใจนักกีฬา สนามกีฬาสำคัญนัก
8. เมื่อผู้ปกครองมีน้ำใจนักกีฬา ผู้อยู่ในปกครองไว้ใจได้ เพราะน้ำใจนักกีฬา กับความเป็นธรรมเดินกอดคอกันไป
9. ศีลธรรมและมรรยาท เพาะที่สนามกีฬาได้คล้องกว่าเพาะในห้องเรียน²

กรมพลศึกษา ใต้น้ำคติพจน์ของ "ครูเทพ" ในหมวดน้ำใจนักกีฬา มาเผยแพร่ไว้ดังนี้

1. น้ำใจนักกีฬายามชนะไม่ตื่นตัว ยามแพ้ไม่เสียขวัญ ฉะนั้นน้ำใจนักกีฬาชนะเป็น และแพ้ก็เป็น
2. โลกขานน้ำใจนักกีฬาแต่โลกดูถูกน้ำใจมิใช่ นักกีฬา

¹ มงคล พรหมสาชา ฌ ลักสนคร, "ข้อควรปฏิบัติของผู้ดูกีฬา" การพลศึกษาแผนใหม่ สำหรับโรงเรียน, 2493 หน้า 76.

² กรมพลศึกษา, "คติพจน์ของครูเทพ" ข่าวสารกรมพลศึกษา 5 (เมษายน 2513)

3. ใครเล่นอย่างนักกีฬา เขาทำงานอย่างนักกีฬาด้วย
4. ใครไม่เล่นอย่างนักกีฬา อย่าหวังว่าเขาจะทำงานด้วยน้ำใจนักกีฬา
5. น้ำใจนักกีฬาอยู่ที่ใจ ใจอยู่ที่สำนึก ฉะนั้นน้ำใจนักกีฬาไม่จำเป็นมีแข่งกีฬา และแข่งกีฬาก็ไม่จำเป็นมีน้ำใจนักกีฬา
6. เราศรัทธาในนักกีฬาอย่างผ่าเผย เราไม่เงยดูหน้าคนป่าเถื่อน
7. อันน้ำใจนักกีฬาบูชาได้ ไม่ว่าใครไว้วางใจได้ทุกเมื่อ ขาดน้ำใจนักกีฬานี้เข้า เชื่อคนไม่เชื่อและไม่ไว้วางใจเลย¹

เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์, จรูญ เอกอินทร์ และ ปรีวรรต ภิเหล็ก ได้สรุปข้อควรปฏิบัติเพื่อที่จะให้ได้ชื่อว่า เป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬาไว้ดังนี้

1. ให้ปฏิบัติตามกติกา
2. ชื่อสัตย์สุจริตต่อผู้แข่งขันตลอดจนเพื่อนฝูง
3. เป็นผู้รู้จักข่ม รักษาสถิติ ไม่แสดงโมโหโทโส
4. เป็นผู้รักษาสุขภาพให้ดีอยู่เสมอ
5. หากปรกษัยก็ทำใจให้หนักแน่น
6. หากมีชัยก็ไม่แสดงความภูมิใจจนออกนอกหน้า
7. เป็นผู้ทำตนให้เป็นผู้ผดผองทั้งกาย วาจา และใจอยู่เสมอ
8. เล่นกีฬาด้วยขันแข็งกีฬา (play the game) ไม่ใช่วิวาทกัน
9. มีมายาททั้งในการเล่นการดูกีฬา รู้จักให้เกิดดีคู่ต่อสู้ทั้งในฐานะผู้แพ้และผู้ชนะ²

กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวถึง "ลักษณะของผู้ที่มีน้ำใจเป็นนักกีฬา" ไว้ดังนี้

1. พึงประมณี แสดงความยินดี ต้อนรับผู้แข่งขันทุกฝ่าย ขณะเข้าสู่สนามและประมณีให้เกียรติแก่ผู้เล่นที่แสดงความสามารถดีเยี่ยม ไม่ว่าฝ่ายไหนก็ตาม
2. ไม่เหยียดหยันผู้แข่งขัน และเจ้าหน้าที่ด้วยประการ ใด ๆ
3. ไม่บังคับรวบรวมผู้แข่งขันหรือเจ้าหน้าที่ และไม่ทำให้เกิดการแตกสามัคคีระหว่างผู้แข่งขันด้วยกันหรือกับผู้ดู
4. พึงยอมรับคำตัดสินของ เจ้าหน้าที่อย่างเด็ดขาด เคารพกฎข้อบังคับและกติกาทั้งปวง

¹ กรมพลศึกษา, "คติพจน์ของครูเทพ" ข่าวสารกรมพลศึกษา. 5 (เมษายน 2513), บทหลัง.

² เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์, จรูญ เอกอินทร์ และปรีวรรต ภิเหล็ก, "คู่มือการสอนวิชาพลศึกษา สำหรับชั้นประถมศึกษาที่ 1-4" พิมพ์ครั้งที่ 3, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2516).

5. ไม่พึงควรเปล่งวาจาสนับสนุนผู้เล่นไปในทางที่ผิด
6. เป็นผู้รู้แพ้ชนะ ผู้ดูจะต้องรู้จักคำว่า แพ้และชนะ ยอมรับเมื่อฝ่ายตนเองแพ้ ไม่ไว้วางใจหรือแสดงที่ทำอันจะก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทขึ้น ควรประจบมือแสดงความยินดีต่อฝ่ายที่ชนะ และไม่พูดจาเยาะเย้ยฝ่ายที่แพ้ ควรให้กำลังใจโดยการประจบมือให้แก่ฝ่ายแพ้อย่างผู้ดูต้องเข้าใจว่า การแพ้ชนะสำหรับกีฬาเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ถือผลแพ้ชนะเป็นสำคัญ ควรจะดูกีฬาเพื่อความสนุกสนานมากกว่าที่จะดูอย่างเอาจริงเอาจัง ชนิดที่เรียกว่า "แพ้ไม่ได้"
7. เป็นผู้ที่เคารพและเชิดฟังคำตัดสินของกรรมการ ในการตัดสินที่มีการผิดพลาดขึ้น ผู้ดูจะต้องเคารพเชิดฟังคำตัดสินของกรรมการ ไม่ควรแสดงอาการไม่พอใจ
8. ให้กำลังใจผู้เล่นทั้งสองฝ่ายแสดงความยินดีต่อผู้ชนะและแสดงความเห็นใจต่อผู้แพ้เมื่อจบการแข่งขัน¹

วิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย

ในปี พ.ศ. 2523 พัทธ์ชัย พลจันทร์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการตัดสินและดำเนินการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนในสวนกลาง" เพื่อศึกษาถึง ปัญหาการตัดสินและดำเนินการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนสวนกลาง ในกรุงเทพมหานคร โดยใช้การสังเกตแบบสอบถามไปยังผู้บริหารโรงเรียน 238 คน อาจารย์หัวหน้าหมวดพลานามัย 238 คน และเจ้าหน้าที่พลศึกษา 24 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนเน้นวัตถุประสงค์ในการปลูกฝังนักเรียนให้รักการออกกำลังกายด้วยการเล่นกีฬา การเพิ่มพูนทักษะและใช้ความสามารถในเชิงกีฬาที่แท้จริง การส่งเสริมความสามัคคีกลมเกลียวของนักเรียนและการฝึกฝนให้นักเรียนเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา
2. ปัญหาที่โรงเรียนประสบในเรื่องการเล่นและการดูกีฬา ได้แก่ การแข่งขันมุ่งไปที่การเอาชนะกันเป็นสำคัญ มีความยากลำบากในการควบคุมความประพฤติและมารยาทในการดูกีฬาในสนามแข่งขัน รวมทั้งความยากลำบากในการอบรมให้นักเรียนเข้าใจถึงการเป็นผู้เล่นและผู้ดูที่ดี

¹ กรมพลศึกษา, กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ, "น้ำใจนักกีฬา" ข่าวสารกรมพลศึกษา 4 (ตุลาคม 2522), หน้า 70-71.

3. ปัญหาที่กรมพลศึกษาประสบในเรื่องการเล่นและการดูกีฬา ได้แก่ การควบคุมนักเรียนมาอาวูหรือสิ่งของที่มีลักษณะเป็นอาวูรมาเชียร์กีฬา นักเรียนล่งเสียงเชียร์กีฬาไม่สุภาพและหยาบคาย¹

ในปี พ.ศ. 2524 ธีระพงษ์ บางท่าไม้ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสั่งและดำเนินภารกิจกีฬาจังหวัด" เพื่อศึกษาถึง ปัญหาการสั่งและดำเนินภารกิจกีฬาจังหวัดของเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัดทุกจังหวัด โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัดทุกจังหวัด จำนวน 144 คน การวิจัยพบว่า ในเรื่องการแข่งขันกีฬา ผู้ควบคุมทีมนักกีฬามุ่งผลแพ้ชนะมากกว่าการเข้าร่วมแข่งขัน ไม่สามารถสั่งกีฬาได้เต็มที่ ประชาชนไม่เข้าใจกติกา และวิธีตัดสินกีฬา แต่ประชาชนในเกือบทุกจังหวัดนิยมเล่นกีฬามาก²

วิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1954' คาลิช (Calish) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ดูกีฬา โดยการส่งแบบสอบถามจำนวน 1800 ฉบับไปยัง อาจารย์ใหญ่, ผู้ฝึกสอนกีฬา ครูพลศึกษาที่เป็นเจ้าหน้าที่และกรรมการตัดสินกีฬา สอบถามในเรื่องพฤติกรรมของผู้ดู รวมทั้งการรบกวนและสร้างความรำคาญให้กับเจ้าหน้าที่และการทะเลาะวิวาทกันของผู้ดูเอง ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในการแข่งขันกีฬาเป็นพฤติกรรมที่ติดต่อกัน โดยมีผู้ฝึกสอน ผู้เล่น และผู้ดูมีส่วนร่วมกัน และมีคะแนนหรือแต้มในการแข่งขันเป็นสิ่งช่วย นักกีฬาที่เล่นกีฬาผิดกฎกติกาเกิดจากผู้ดูเป็นตัวกระตุ้นและมีผู้ฝึกสอนเป็นตัวเร่งด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้จึงถ่ายทอดไปสู่ผู้ดูโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่ผู้ดูมีส่วนสำคัญในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักกีฬาได้มาก เช่น เสียงเชียร์³

¹พิทักษ์ พลจันทร์, "ปัญหาการสั่งและดำเนินการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนในส่วนกลาง", (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา สุนิสาองกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523).

²ธีระพงษ์ บางท่าไม้ "ปัญหาการสั่งและดำเนินภารกิจกีฬาจังหวัด" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา สุนิสาองกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524).

³Richard Calish, "Spectators and Fans" in Bryant J. Cratty, Psychology in Contemporary Sport, Prentice-Hall, inc Englewood Cliffs, New Jersey, 1973, 255.

ในปี ค.ศ. 1958 วอลเลอร์กา (Vallerga) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อิทธิพลของการรับรู้เกี่ยวกับความดังของเสียงที่มีต่อความเร็วในการเคลื่อนไหวและความแรงในการหดตัวของกล้ามเนื้อ" เพื่อศึกษาถึง ความเร็วในการตอบสนอง และการหดตัวของกล้ามเนื้อ เมื่อมีระดับเสียง 3 ระดับ คือ 45, 65 และ 85 เดซิเบล เป็นตัวกระตุ้นหรือแรง โดยใช้นักพลศึกษาชายจำนวน 36 คน ผลการวิจัยพบว่า การเร่งหรือกระตุ้นด้วยเสียงระดับ 85 เดซิเบล จะทำให้กล้ามเนื้อเคลื่อนไหวตอบสนองต่อเสียงได้เร็วกว่าเสียงระดับ 65 เดซิเบล และเสียงระดับ 45 เดซิเบล ก็ทำให้กล้ามเนื้อตอบสนองได้เร็วกว่าเสียงระดับ 65 เดซิเบล แต่เสียงระดับ 65 เดซิเบล จะทำให้กล้ามเนื้อหดตัวได้มากที่สุด¹

ในปี ค.ศ. 1962 เนลสันและฟินช์ (Nelson and Finch) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของเสียงรบกวนจาก ออดิโอ-อนาลจีเซีย (Audio-Analgesia) ที่มีต่อความล้าของกล้ามเนื้อขนาดใหญ่" เพื่อศึกษาถึง ผลของการฟังเสียง ออดิโอ-อนาลจีเซีย (Audio-Analgesia) ที่มีความดังของเสียงระดับ 62 เดซิเบล ในขณะที่ปฏิบัติงาน เสียง ออดิโอ-อนาลจีเซีย มีดังนี้

1. ฟาสท์ มาร์ช (Fast March) ใช้ดนตรีของเพลงมาร์ช (March) ในจังหวะเร็ว
2. สโลว์ มิวสิค (Slow Music) ใช้ดนตรีจังหวะช้า
3. ไวท์ ซาวด์ (White Sound) เสียงที่มีความถี่ (Frequency) สูงและความดังเท่ากันในทุกไซเคิล (Cycle) ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดขึ้นหลังจังหวะแมนโบ (Mambo)
4. โน ซาวด์ (No Sound) ไม่มีเสียง

โดยใช้นักกีฬาชายจำนวน 16 คน ผลการวิจัยพบว่า เสียงต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่มีความสำคัญต่อการปฏิบัติงานเลย แต่นักกีฬาที่ฟังเพลงมาร์ช (March) จะทำได้ดีขึ้น และพบว่า เสียงไม่ได้ทำให้เกิดความเหน็ดเหนื่อย แต่ความเหน็ดเหนื่อยของร่างกายเกิดขึ้นจาก

¹John M. Vallerga, "Influence of Perceptual Stimulus Intensity on Speed of Movement and Force of Muscular Contraction" Research Quarterly, 1 (March 1958), 93-101.

ความสามารถหรือความแตกต่างทางสมรรถภาพของร่างกาย¹

ในปี ค.ศ. 1963 นีลสัน (Nelson) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของการเลือกจังหวะและความดังของเสียงที่มีต่อความสามารถของมนุษย์ โดยใช้จักรยานวัดงาน" เพื่อศึกษาผลของเสียงดนตรี (Music) เสียงที่มีความถี่เดียว (Pure Tones) และความดังของเสียง (Intensity) ที่มีต่อความสามารถของร่างกายในการใช้จักรยานวัดงานโดยกำหนดเสียงและจังหวะต่าง ๆ ดังนี้

1. เสียงดนตรี (Music) มี

1.1 ฟาสท์ มาร์ช (Fast March) ใช้ดนตรีของเพลงมาร์ช (March)

ในจังหวะเร็ว

1.2 สโลว์ มิวสิค (Slow Music) ใช้ดนตรีในจังหวะช้า

1.3 ไวท์ ซาวด์ (White Sound) เป็นเสียงที่มีความถี่ (Frequency)

สูง และความดังเท่ากันในทุกไซเคิล (Cycle) ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดขึ้นหลังจังหวะแมนโบ (Mambo)

1.4 โน ซาวด์ (No Sound) ไม่มีเสียง

2. เสียงที่มีความถี่เดียว (Pure Tone) มี

2.1 ฟาสท์ ริทึม (Fast Rhythm) เป็นเสียงจังหวะสั้น 6 เสียงใน

1 วินาที

2.2 สโลว์ ริทึม (Slow Rhythm) เป็นเสียงจังหวะสั้น 2 เสียงใน

1 วินาที

2.3 นอน-ริทึมมิคอล (Non-Rhythmical) เป็นเสียงไม่เป็นจังหวะ ตั้งแต่ 1-6 เสียงใน 1 วินาที

2.4 ไม่มีเสียง

¹Dale O. Nelson and Lewis W. Finch, "Effect of Audio-Analgnesia on Gross Motor Performance Involuing Acute Fatigue", Research Quarterly, 4 (December 1962), 588-592.

3. ความดังของเสียง (Intensity) ใช้เสียงดนตรีของเพลงมาร์ช (March) ในจังหวะเร็ว มาทำให้เป็นดังนี้

3.1 ความดังมาก

3.2 ความดังสลับกันจากค่อยไปถึงมากในเวลา 90 วินาที

3.3 ความดังค่อย

3.4 ไม่มีเสียง

โดยใช้นักศึกษาพลศึกษาชายจำนวน 36 คน ที่มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงและไม่เคยฝึกดนตรีมาก่อน ผลการวิจัยพบว่า เสียงไม่ได้เป็นตัวกำหนดความแข็งแรงและความทนทานของร่างกายในการทำงาน แต่เสียงมีส่วนช่วยให้ผู้รับการทดลองต้องออกแรงพยายามมากขึ้นจึงปรากฏออกมาในรูปของแรงสูงใจ เสียงที่มีความดังมาก จะทำให้การทำงานคล่องสะตวกและเร็วขึ้น และพบว่า เสียงไม่ได้มีส่วนทำให้ร่างกายเหนื่อย¹

ในปี ค.ศ. 1965 คัทท์ส (Cautts) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของเสียงดนตรีที่มีต่อการเต้นของชีพจรและประสิทธิภาพในการทำงานช่วงระยะเวลาสั้น ๆ" เพื่อศึกษาถึงผลของเสียงดนตรีที่เป็นต้นเหตุทำให้เกิดอารมณ์โดยวัดจากอัตราชีพจร และผลที่มีต่อการทำงานโดยใช้นักศึกษา 3 อย่าง คือ

1. ฟาสต์ มิวสิค (Fast Music) ใช้นักดนตรีจังหวะเร็ว
2. สโลว์ มิวสิค (Slow Music) ใช้นักดนตรีจังหวะช้า
3. ไม่มีเสียง

โดยใช้นักศึกษาชายจำนวน 15 คน ทำการถีบจักรยานวัดงาน และวัดชีพจรก่อนกับหลังถีบจักรยาน ผลการวิจัยพบว่า เสียงดนตรีจะเป็นเครื่องช่วยหรือเร่งให้เกิดอารมณ์และมีผลแสดงออกโดยการเต้นของชีพจรซึ่งไม่มีความแตกต่างกัน รวมทั้งไม่มีผลต่อการทำงานในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ด้วย²

¹Dale O. Nelson, "Effect of Selected Rhythm and Sound Intensity on Human Performance as Measured by the Bicycle Ergometer" Research Quarterly 3 (October 1963), 484-488.

²Curtis A. Cautts, "Effect of Music on Pulse Rates and Work Output of Short Duration" Research Quarterly, 1 (March 1965), 17-21.

ในปี ค.ศ. 1971 สก็อต (Scott) ได้สังเกตเห็นถึงความก้าวร้าวในการเล่นกีฬาของนักกีฬาที่ถูกตั้งสมญานามไปต่าง ๆ กัน เช่น "แมด-ด็อก" (Mad-Dog) "เดอะ เพเพิล ฟิเชิล อีสเตอร์ส" (The Purple People Eaters) "บรอนโค" (Bronco) ซึ่งทำให้นักกีฬาบางคนได้รับความนิยมจากผู้ดู บางคนเคราะห์ร้าย หรือ บางคนทำการเล่นกีฬาเหมือนอย่าง "สัตว์" (Animals) เป็นผลมาจากความก้าวร้าวของผู้ร่วมอยู่ด้วย การลาลาลของผู้ดูกีฬาตามที่ต่าง ๆ ก็เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความไม่ล้มหวังในการแข่งขันกีฬานั้น ๆ และการเชียร์กีฬาด้วยคำว่า "คิล-เอ็ม" (Kill-em) "เมอร์เดอร์-ดีม" (Murder-Them) และ "ลู้ ลู้ ลู้" ทำให้เกิดความก้าวร้าวในการแข่งขันกีฬาทั้งผู้ดูและนักกีฬามากขึ้น¹

ในปี ค.ศ. 1975 แมททิวส์ และแคนนอน (Mathews and Canon) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับของเสียงรบกวนที่มีส่วนในการกำหนดพฤติกรรม" เพื่อศึกษาถึงผลของเสียงที่มีต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลและผลที่มีต่อการปฏิบัติงาน โดยใช้ตัวอย่างประชากรชาย จำนวน 132 คน แบ่งการทดลองเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่หนึ่ง จำนวน 82 คน ทำงานในห้องและฟังเสียงที่มีความดังระดับ 48, 65 และ 85 เดซิเบล โดยการแสดงความคิดเห็นและดูผลงาน

กลุ่มที่สอง จำนวน 50 คน ทำงานในสนามที่กำหนดขอบเขตกับไม่กำหนดขอบเขต และฟังเสียงที่มีความดังระดับ 50 และ 87 เดซิเบล

ผลการวิจัยพบว่า ถ้าทำงานในห้อง เสียงที่มีความดัง 48 เดซิเบล มีส่วนช่วยให้ทำงานดีขึ้นมากที่สุด และเสียงที่มีความดัง 85 เดซิเบล มีส่วนช่วยเหลือในการทำงานน้อยที่สุด ถ้าทำงานในสนามที่กำหนดให้ เสียงที่มีความดัง 50 เดซิเบล มีส่วนช่วยในการทำงานมากที่สุด ประมาณ 80% แต่ถ้าทำงานในสนามที่ไม่กำหนดขอบเขต เสียงที่มีความดัง 50 เดซิเบล มีส่วนช่วยเหลือในการทำงานเพียง 20% และเสียงที่มีความดัง 87 เดซิเบล มีส่วน

¹Scott "Aggression and Sport" in R.B. Alderman, Psychological Behavior in Sport, W.B. Saunders Company 1974, 230.

ช่วยเหลือในการทำงานในสัปดาห์ที่กำหนดขอบเขตและไม่กำหนดขอบเขต น้อยมากเฉลี่ย
ประมาณ 12.5%¹

ในปี ค.ศ. 1978 แอนเชลและมาริชิ (Anshel and Marisi) ได้ทำการ
วิจัยเรื่อง "ผลของเสียงดนตรีและจังหวะที่มีต่อความสามารถของร่างกาย" เพื่อศึกษาถึงความ
อดทนของร่างกายในขณะที่ทำงานควบคู่ไปกับเสียงดนตรีและจังหวะ โดยใช้นักพลศึกษาชาย
16 คน และหญิง 16 คน อายุระหว่าง 19-22 ปี ผลการวิจัยพบว่า ความอดทนของร่างกาย
จะเพิ่มขึ้น ถ้าการทำงานนั้นมีเสียงดนตรีเข้ามาร่วมด้วย และผู้ชายมีความอดทนมากกว่า
ผู้หญิง²

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Kenneth E. Mathews and Lance Kirkpatrick Canon, "Environment
Noise Levels as a Determinant of Helping Behavior", Journal of Personality
and Social Psychology, 4 (October 1975), 571-577.

²Mark H. Anshel and Dan Q. Marisi, "Effect of Music and
Rhythm on Physical Performance" Research Quarterly, 3 (May 1978),
109-113.